

Arrest

nr. 156 359 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 december 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht, de rechten van verdediging, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Eveneens meent de verzoekende partij dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 11 augustus 2015 de grond werd meegegeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Er dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt zeer duidelijk dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de Belgische referentiepersoon kan bewijzen actief werk te zoeken. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de Belgische referentiepersoon niet bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, aangezien er verder geen bijkomende documenten werden voorgelegd, wat steun vindt in het administratief dossier. In dit verband stelt de verzoekende partij dat ze niet voor het nemen van de bestreden beslissing uitgenodigd werd om bijkomende stukken in te dienen, waaruit blijkt dat haar echtgenoot actief werk zoekt. Ook met betrekking tot het ander motief van de bestreden beslissing, met name dat er geen bewijzen van een ziektekostenverzekering voor de verzoekende partij en haar dochter voorgelegd werden, stelt de verzoekende partij dat voormelde documenten haar niet gevraagd werden.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de bijlage 19ter van 4 mei 2012, blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenoot werd verzocht om de volgende documenten neer te leggen “bewijzen van bestaansmiddelen Belgische partner, ziektekostenverzekering en geregistreerd huurcontract”. Voormelde documenten dienden ten laatste op 4 augustus 2012 voorgelegd te worden. Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat er geen bewijs van ziektekostenverzekering voor de verzoekende partij en haar dochter voorgelegd werd. Evenmin liggen er bewijzen voor dat de Belgische referentiepersoon actief naar werk zoekt. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren bij de verzoekende partij en haar uit te nodigen de gevraagde stukken alsnog neer te leggen, is de Raad van oordeel dat uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij bij de afgifte van de bijlage 19ter aan heeft gegeven welke documenten nog dienden neergelegd te worden in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Daarenboven bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk met welke elementen rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Voormelde bepaling stelt uitdrukkelijk dat “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt];”

Gelet op de duidelijke wetsbepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunt diende de verwerende partij dit niet opnieuw in de bijlage 19ter te preciseren. Het motief van de bestreden beslissing steunt bijgevolg op de gegevens van het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu gelet op bovenstaande vaststellingen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Daar waar de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond aan de wettelijke voorwaarden te voldoen, meent de verzoekende partij dat zij opnieuw een uitnodiging diende te krijgen teneinde de nodige bewijsstukken te kunnen overmaken. Echter is zulks geenszins in de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen van de Vreemdelingenwet voorzien. De verzoekende partij kan zich voorts in deze niet dienstig verschuilen achter de hoorplicht of de zorgvuldigheidsplicht voor de verwerende partij. De zorgvuldigheidsplicht ligt in deze bij de verzoekende partij die binnen de in de wet gestelde termijn de noodzakelijke stukken dient over te maken.

Tot slot houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde in gebreke is gebleven om een behoefteanalyse uit te voeren, conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Uit lezing van deze bepaling blijkt dat een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet stabiel of regelmatig zijn of niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, dit wil zeggen er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende omdat ze lager liggen dan het wettelijke bepaalde referentiebedrag.

In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een werkloosheidsvergoeding conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen omdat het wettelijk voorziene bewijs ontbreekt dat de Belgische referentiepersoon actief naar werk zoekt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat de gemachtigde ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel, waarbij zij enkel, naast een aantal theoretische beschouwingen, aangeeft dat

zij en hun kind van haar echtgenoot/vader gescheiden zal worden en dat dit een verregaande ingreep is op haar privé- en gezinsleven. Hiermee toont zij echter op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst, Turkije, of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). De bestreden beslissing leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont zij dit niet aan in het verzoekschrift. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar echtgenoot en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Ook wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geenbetrekking heeft op hun kind.

De verzoekende partij toont met haar summier en theoretisch betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met haar echtgenoot in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins in concreto aantoont dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Er wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel.

Waar de verzoekende partij in haar ook een schending aanvoert van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG en daaraan de schending koppelt van een reserme beginselen, merkt de Raad op dat – overeenkomstig artikel 1 van deze richtlijn – het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Gezien de verzoekende partij in casu gezinshereniging wenst op basis van een gezinsband met een Belgische onderdaan, valt deze situatie buiten het toepassingsgebied van voormelde richtlijn en kan een schending hiervan aldus niet dienstig aangevoerd worden.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 20 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord.

Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.5. Ter terechtzitting van 30 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij heeft dezelfde opmerkingen als in de vorige zaak met rolnummer 172 369 en volhardt in het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”*

De opmerkingen in de zaak 172 369 luiden als volgt: *“De verzoekende partij heeft geen specifieke opmerkingen op de beschikking en blijft volharden in haar verzoekschrift. De verzoekende partij geeft aan de argumenten in de beschikking niet te volgen en verwijst naar de argumenten in het verzoekschrift zelf.”*

2.6. Waar de verzoekende partij stelt geen specifieke opmerkingen te hebben bij de beschikking en stelt te volharden in haar middelen, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 11 augustus 2015 uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent de middelen aangevoerd in het verzoekschrift. Ter terechtzitting gaat de verzoekende partij op geen enkel motief van de beschikking in, maar stelt ze louter in algemene bewoordingen de argumenten in de beschikking niet te volgen. De Raad laat gelden dat de verzoekende partij met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 11 augustus 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 11 augustus 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS